

„Er det dig, Kjeld? . . . Aa, her er sket en stor Ulykke!“

„Hvad er det?“ sagde han forskrækket.

„Pastor Vestrup er død.“

Han var lige ved at sige: „Naa, ikke andet!“ — men tog sig i det og spurgte, hvordan det dog var gaaet til. De havde jo talt med ham for ikke en Time siden.

„Det er sket lige nu. Det hele varede ikke to Minutter. Mor sad ved Vinduet og saae, at han gik ud for at spasere. Men i Laagen vendte han om, og Mor syntes nok, at han svinglede saa underligt. Et Øjeblik efter kom den lille Lise styrtende herved og spurgte, om vi ikke havde nogen Hoffmannsdraaber, for hendes Far var pludselig bleven saa syg. Jeg løb selv op med Flasken, men da var han allerede død. Han sad i en Stol med Hovedet nede paa Brystet som en Fugl.“

„Tænk! Det var dog trist!“

„Ja, det gør mig saa gruelig ondt for Familjen. De er helt utrøstelige. Gud maa vide, hvordan det nu skal gaa dem! Du veed nok, at han var afsat fra sit Embede for noget slemt. Det er ikke til at forstaa. For han var i Grunden saa rar. Og de sang Salmer baade Morgen og Aften. Men en underlig Mand var han jo.“

„Hvordan har du det selv?“ spurgte nu Kjeld. „Har du ellers oplevet noget?“

„Nej. Har du?“

„Nej. — Havde din Mor set mig?“

„Ja, men det var alligevel godt, at du ikke gik med ind. Mor er som en kogende Gryde idag. Jeg tror, at hun og Far har noget for med os. Hendes Øjne er efter mig allevegne. Er du begyndt at læse, Kjeld?“

„Jeg skal netop lige til det. Men det nytter vist ikke noget. Jeg er i Hovedet, ligesom jeg havde kørt paa Karussel i fjorten Dage.“

„Put det ned i Vandfadet! Det klarer Tankerne.“

„Ja, det Raad har din Bror ogsaa givet mig. Men der skal mere til —.“

„Hys! Nu kom Far hjem!“ —